

Arrest

nr. 55 761 van 9 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Pemisht, gemeente Istog (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

Tijdens de Kosovo-oorlog van 1999 werd u door Servische militairen, toen u uw dorp ontvluchtte met uw familie, naar Izbicë (gemeente Skenderaj) gedwongen omgeleid om te zien welk bloedbad de militairen er enkele uren eerder hadden aangericht. U zag er levensloze en verminkte lichamen. Na enkele uren lieten de militairen jullie gaan en trok u via oa Bruja en Kline naar Albanië vanwaar u na de oorlog terugkeerde naar Kosovo.

Sinds het einde van de oorlog heeft u flashbacks van wat u in Izbicë gezien heeft. U ging hiervoor geregeld naar een huisarts in Kosovo die u kalmeringsmiddelen voorschreef. De medicatie hielp en sinds 2003/2004 verminderden uw psychische problemen. Uw mentale gezondheid verbeterde danig dat u minder medicatie kon nemen. Sinds het einde van de oorlog verliest u echter meermaals het

bewustzijn. U ging hiervoor eveneens naar uw huisarts die uw ademhaling en luchtwegen controleerde. Aangezien u over onvoldoende financiële middelen beschikte kon u niet naar specialisten gaan om verder onderzocht te worden.

Nadat uw ouders één tot anderhalf jaar voor u naar België waren gekomen, bleef u alleen in Kosovo. Omdat u geen inkomen had waarmee u medische onderzoeken kon bekostigen en niet alleen kon blijven voor mocht u terug flauwvallen, verliet u uiteindelijk in november 2009 Kosovo voor België waar u op 23 november 2009 asiel vroeg.

U wil niet naar Kosovo terug omdat u de oorzaak van uw gezondheidsproblemen wil kennen. Verder stelt u dat als u in de buurt van Izbicë bent u alles opnieuw herbeleeft.

U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart.

In België raadpleegt u geregeld een huisarts voor uw gezondheidsproblemen. Er werden tevens meerdere onderzoeken gedaan (zo werd oa een scan genomen) om te onderzoeken waardoor u steeds het bewustzijn verliest. Uw huisarts heeft u één keer naar een andere arts doorverwezen, vermoedelijk een psycholoog, aan wie u de gebeurtenissen van tijdens de Kosovo-oorlog heeft verteld."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

U beweerde in Kosovo psychologische en somatische problemen gekend te hebben waarvoor u in Kosovo meermaals naar uw huisarts ging.

Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u Kosovo gezondheidsproblemen had en hiervoor naar een arts ging (CGVS, p.4).

Verder moet opgemerkt worden dat u voor uw psychologische problemen, welke u kende sinds de Kosovo-oorlog, in Kosovo geholpen werd door uw huisarts die u kalmeringspillen voorschreef. De voorgeschreven medicatie hielp in die mate dat u sinds 2003-2004 minder problemen heeft en u zelfs minder kalmeringspillen kon innemen (CGVS, p.6-7 en p.9). Omdat uw medicatie aansloeg, heeft u uw huisarts ook nooit gevraagd of er andere artsen of behandelingsmogelijkheden waren om verder geholpen te worden (CGVS, p.7).

U verklaarde vervolgens dat sinds het verminderen van uw psychologische problemen, u de laatste jaren vooral last heeft van het feit dat u flauwvalt (CGVS, p.7).

Wat betreft het feit dat u geregeld het bewustzijn verliest, dient vastgesteld te worden dat u in Kosovo eveneens ten rade ging bij uw huisarts. U vermoedt dat uw arts niet over de juiste middelen beschikte om u degelijk te onderzoeken. Aangezien u onvoldoende financiële middelen had ging u niet langs bij specialisten om verdere onderzoeken te laten uitvoeren naar de mogelijke oorzaak van uw aandoening. Medische problemen op zich en het feit dat u onvoldoende financiële middelen heeft om u grondig te laten onderzoeken houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria bepaald in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 oktober 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en geeft hierover een theoretische uiteenzetting weer. Ook roept hij de schending in van artikel 48/3, artikel 52 en artikel 51/7 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat hij tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal duidelijk gesteld heeft dat hij leed aan psychologische problemen als gevolg van gebeurtenissen die hij tijdens de oorlog in Kosovo

heeft meegemaakt, dat deze gebeurtenissen bij hem een posttraumatisch letsel hebben veroorzaakt en dat hij geen psychiater kon raadplegen bij gebrek aan voldoende financiële middelen.

Verzoeker merkt nog op dat hij op 20 september 2010 een verblijfsaanvraag 9 ter heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat hij toch ook asiel heeft gevraagd en dat hij "zich zal gedragen naar de rechtbank wat betreft het feit te weten of de elementen die hij aanhaalt al dan niet vallen binnen de notie van politiek vluchteling(sic)"(zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de status van "politiek" vluchteling toe te kennen.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat uit hetgeen hij heeft uiteengezet, duidelijk blijkt dat hij lijdt aan psychologische problemen en dat hij in Kosovo niet adequaat kan verzorgd worden wegens het gebrek aan financiële middelen. Dit maakt volgens verzoeker een onmenselijke en ontorende behandeling uit in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad ziet niet in op welke manier artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, geschonden zou zijn. De bestreden beslissing werd immers door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt, noch op welke manier artikel 51/7 van de voormelde wet geschonden zou zijn.

De Raad gaat hier derhalve niet verder op in.

De Raad wijst er ook op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in voormeld artikel, zet geen zoden aan de dijk. Immers, hiermee maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk daar deze vrees in concreto dient aangetoond te worden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich aangaande het ontbreken van enig bewijs betreffende zijn gezondheidsproblemen, louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het

Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de voorgehouden motieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen; verzoeker blijft met zijn argumentatie dat zijn verklaringen aantonen dat hij wel degelijk het bewijs heeft bijgebracht van de redenen waarvoor hij Kosovo heeft verlaten, aldus in gebreke blijft.

Op de opwerping van verzoeker dat de bestreden beslissing totaal strijdig is met de door hem ingeroepen elementen vermits hij duidelijk gesteld heeft dat hij leed aan psychologische problemen als gevolg van gebeurtenissen die hij tijdens de oorlog in Kosovo heeft meegemaakt en hij geen psychiater kon raadplegen bij gebrek aan voldoende financiële middelen, antwoordt verweerder terecht dat dit geen argument is om de afwezigheid van een begin van bewijs van de voorgehouden psychosomatische problemen te vergoelijken.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij jarenlang in behandeling was en hij ook in België nog zorgen ontvangt. Daardoor kan er verwacht worden dat hij daar minstens enig attest kan van overmaken, quod non in casu.

Ook bij het verzoekschrift wordt geen bewijsstuk toegevoegd.

Bovendien dient de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde medische problemen en onvoldoende financiële middelen, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag en vallen evenmin onder de criteria bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 inzake subsidiaire bescherming.

2.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Artikel 48/4 van voormelde wet bepaalt uitdrukkelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan personen die geen beroep kunnen doen op artikel 9ter van voormelde wet.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aan (zie p. 4) dat hij op 20 september 2010 een procedure heeft ingeleid op basis van voormeld artikel.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de voormelde wet, kan niet worden toegekend.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE